

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

24 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

juducând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana și de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

Gulicenco Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX, cetățean al Ucrainei, locuitor al XXXXX,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.07.2018 - 08.08.2018;

Instanța de apel: 04.09.2018 - 12.06.2019;

Instanța de recurs: 07.08.2019 - 24.03.2020.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț (sediul Dondușeni) din 08 august 2018, *examinând cauza în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală*, Gulicenco Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani și 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de domeniul bancar pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune 2 ani.

Cu referire la corpurile delictelor: s-a dispus confiscarea în folosul statului la intrarea sentinței în vigoare a 2 bancnote a câte 100 de dolari SUA autentice; s-a dispus nimicirea la intrarea sentinței în vigoare 78 de bancnote a câte 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, s-a dispus restituirea proprietarului la intrarea

sentinței în vigoare a 78 bancnote de dolari SUA autentice și automobilul de model „Chevrolet Captiva”, nr. de înmatriculare XXXXX.

A fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea în beneficiul statului, din contul inculpatului, a cheltuielilor judiciare în sumă de 6 789 de lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că Gulicenco Veaceslav, la 22 iunie 2018, aproximativ la ora 12:00, având intenția de profit, cu scopul de a însuși bunurile altei persoane, s-a apropiat de Savițcaia Olga, locuitoare a XXXXX, care se afla la piața centrală din or. Edineț, sub pretextul de a schimba dolari SUA în lei, și a transmis acesteia 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA în sumă totală de 7 800 de dolari SUA, iar după verificarea autenticității bancnotelor de către ultima, a solicitat restituirea sumei menționate, apoi după o ceartă cu soția Gulicenco Maria, prin înșelăciune și abuz de încredere i-a transmis Olgăi Savițcaia 2 bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA autentice și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, care fiind convinsă de faptul că i-au fost transmise aceleași bancnote care deja au fost verificate de către ea anterior, fără a supune controlului autenticității bancnotele primite a doua oară de la Gulicenco Veaceslav, i-a transmis ultimului în schimb suma de 129 480 de lei, bani care au fost însușiți de făptuitor, cauzându-i astfel părții vătămate un prejudiciu material în proporții mari.

Prima instanță a încadrat aceste acțiuni ale inculpatului Gulicenco Veaceslav în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, conform indicilor calificativi: *„dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții mari”*.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care: inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 4 ani; corpurile delictive, și anume banii autentici în sumă de 8 000 de dolari SUA, să fie confiscate în beneficiul statului; și să se încaseze în beneficiul statului, din contul inculpatului, cheltuielile pentru birotică în sumă de 67,89 lei.

În argumentarea apelului, cu referire la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului procurorul a invocat faptul, că prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal și i-a stabilit în mod neîntemeiat și nemotivat inculpatului o pedeapsă neprivativă de libertate, ignorând faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, cât și circumstanțele săvârșirii acesteia și anume că inculpatul a atentat la proprietatea privată a unei persoane, iar fiind cetățean al Ucrainei, acesta va putea pleca din țara, astfel că pedeapsa stabilită, de fapt, nu va putea fi executată și nu își va atinge scopul.

Procurorul a mai menționat faptul, că instanța nu a ținut cont și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, considerând că prin stabilirea inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate, societatea își va pierde încrederea în justiție.

Cu referire la corpurile delictive, apelantul a invocat că prima instanță eronat a constatat că pentru săvârșirea infracțiunii, inculpatul a folosit doar 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, deși inculpatul, pentru a obține încrederea părții vătămate, i-a transmis 78 de bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și deja după ce partea vătămată a verificat aceste bancnote și le-a restituit la cerere inculpatului, acesta prin înșelăciune și abuz de încredere i-a transmis părții vătămate numai 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, partea vătămată fiind convinsă de faptul că i-au fost transmise aceleași bancnote care deja au fost verificate de către ea anterior, fără a supune controlului autenticității bancnotele primite a doua oară de la inculpat, i-a transmis ultimului în schimb suma de 129 480 de lei, bani care au fost însușiți de inculpat.

Cu referire la cheltuielile judiciare procurorul a subliniat, că acestea au fost suportate la efectuarea acțiunilor de urmărire penală și, în conformitate cu art. 229 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală, de aceea urmează a fi încasate din contul inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iunie 2019, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința în latura corpurilor delictive, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

Corpurile delictive, și anume banii în sumă de 8 000 de dolari SUA, în temeiul art. 106 alin. (1) lit. a) Cod penal, se confiscă în beneficiul statului.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute fără modificări.

4.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect a reținut faptele, circumstanțele cauzei și vinovăția inculpatului.

În ceea ce privește pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a indicat că prima instanță a respectat prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, având în vedere faptul că judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, fiind corespunzător reduse limitele de pedeapsă prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a relevat că prima instanță corect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, or inculpatul nu a fost anterior condamnat și nu se află la evidența narcologică sau psihiatrică.

În ceea ce privește corpurile delictive, instanța de apel a notat că prima instanță greșit a constatat că pentru săvârșirea infracțiunii, inculpatul a folosit doar 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”.

În acest sens instanța de apel a conchis că inculpatul, pentru a obține încrederea părții vătămate, i-a transmis 78 de bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și deja după ce partea vătămată a verificat aceste bancnote și le-a restituit la cerere inculpatului, acesta prin înșelăciune și abuz de încredere i-a transmis părții vătămate 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, partea

vătămată fiind convinsă de faptul că i-au fost transmise aceleași bancnote care deja au fost verificate de către ea anterior, fără a supune controlului autenticității bancnotele primite a doua oară de la inculpat, i-a transmis ultimului în schimb suma de 129 480 de lei, bani care au fost însușiți de inculpat.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că toate bancnotele autentice în sumă totală de 8 000 dolari SUA au fost destinate și utilizate de către inculpat pentru săvârșirea infracțiunii și, drept urmare, în temeiul art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, urmează a fi confiscate în beneficiul statului.

În ceea ce privește cheltuielile judiciare, instanța de apel a indicat că nu poate fi acceptată interpretarea extensivă a prevederilor art. 227 Cod de procedură penală, iar prima instanță just a subliniat obligația pozitivă a statului ce ține de colectarea probelor necesare în vederea constatării faptei penale și identificării făptuitorului, implicit asumându-și cheltuielile aferente.

5. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Gulicenco Veaceslav, fără a invoca în mod expres vreun temei prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei în latura corpurilor delictive și menținerea în această parte a sentinței primei instanțe.

5.1 În argumentarea recursului, avocatul în numele inculpatului a susținut că pe parcursul judecării cauzei, s-a constatat că pentru săvârșirea infracțiunii au fost folosite 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, însă nu s-a stabilit că cele 78 de bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA au fost dobândite ilicit.

Totodată, a indicat că deși prevederile art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal permit confiscarea specială a bunurilor utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, instituția confiscării speciale ridică probleme referitoare la încălcarea art. 1 din Protocolul I adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În context, a relatat că prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, simpla încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea confiscării, fiind necesar de stabilit dacă o astfel de măsură corespunde situației create.

În altă ordine de idei, a atras atenția asupra obligației instanțelor de a indica cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază hotărârile.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar și de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, acesta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 4 ani și 8 luni de închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de domeniul bancar pe un termen de 3 ani.

6.1 În argumentarea recursului, procurorul a reiterat argumentele ce țin de blândețea pedepsei, prezentate în instanța de apel, iar suplimentar a menționat că raționamentul aplicării prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului față de infracțiune în faza de urmărire penală și la judecarea cauzei, precum și felul în care vinovatul își apreciază fapta socialmente periculoasă încă din momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, străduința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, cât și comportarea sinceră pe parcursul procesului.

Consideră că, concluziile instanțelor ierarhic inferioare privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal sunt în dezacord cu principiul proporționalității pedepsei, or pedeapsa urmează a fi aplicată într-o așa măsură, încât să facă posibilă restabilirea echității sociale, corectarea infractorului după condamnare și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, inclusiv de către alte persoane.

Procurorul a considerat că raționamentele instanțelor ierarhic inferioare ce țin de atitudinea inculpatului în cadrul procesului penal și recunoașterea vinovăției sale ar putea duce doar la micșorarea mărimii pedepsei stabilite până la limita minimă a acesteia, însă urmând a fi aplicată cu executare reală în penitenciar, și nu cu aplicarea unei perioade de probațiune.

7. Judecând recursurile declarate, pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul procurorului urmează a fi admis, iar cel al avocatului în numele inculpatului – respins, din următoarele raționamente.

În conformitate cu art. 424 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

7.1 Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror Colegiul penal lărgit reține următoarele.

Art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, sau, după caz, dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, invocat de procuror, prevede ipoteza când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată

la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se constată în speță, procurorul invocă dezacordul cu individualizarea pedepsei inculpatului de către prima instanță, în partea suspendării condiționate a executării acesteia, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Colegiul penal lărgit la acest capitol menționează că potrivit practicii judiciare constante, suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei, stabilită de către instanța de judecată prin hotărârea de condamnare, prin suspendarea pentru o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Deși la prima vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, pentru aplicarea acesteia este imperativ ca instanța de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea acesteia.

Instanța de judecată își argumentează decizia, bazându-se pe materialele cauzei și pe datele despre persoana vinovatului, indicând în mod obligatoriu motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Raportând soluțiile oferite de practica judiciară constantă, expuse mai sus, la circumstanțele cauzei deduse judecății, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a personalității inculpatului, care ar indica, că săvârșirea faptei se datorează unui concurs accidental de împrejurări și că, pentru îndreptarea inculpatului, nu este necesară executarea efectivă a pedepsei.

Or, inculpatul a săvârșit cu premeditare infracțiunea ce i se impută, fiind necesare o pregătire prealabilă a modalității sale de acțiune, sustrăgând o sumă impunătoare de bani de la partea vătămată.

De altfel, instanțele ierarhic inferioare au admis *dubla valență* a aceluiași circumstanțe în temeiul cărora mai întâi au redus pedeapsa inculpatului la minimul stabilit de lege, ca ulterior, în baza aceluiași circumstanțe, să dispună suspendarea condiționată a executării pedepsei inculpatului.

Mai mult decât atât, Colegiul penal lărgit notează că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că termenul de încercare, stabilit de către instanța de judecată, reprezintă durata de timp în care condamnatul trebuie să nu săvârșească o nouă infracțiune, să facă dovada că s-a corectat și că scopul pedepsei s-a atins și fără executarea acesteia. Iar, în decursul acestui termen, comportamentul celui condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei necesită a fi supravegheat în scopul verificării dacă încrederea acordată

a fost sau nu îndreptățită. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele competente.

Însă, în speța dedusă judecății, materialele cauzei nu denotă că, comportamentul inculpatului va putea fi realmente supravegheat în scopul verificării dacă încrederea acordată a fost sau nu îndreptățită.

Or, fiind cetățean al Ucrainei și neavând un domiciliu stabil în Republica Moldova, inculpatul va putea pleca în țara sa de origine fără să fie controlat comportamentul său în perioada de probațiune.

Față de cele ce preced, instanța de recurs găsește întemeiate motivele recursului declarat de procuror sub aspectul individualizării greșite a executării pedepsei penale în privința inculpatului și constată că, concluzia instanțelor ierarhic inferioare precum că, corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, este greșită, din care considerente urmează a fi exclusă, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Colegiul penal lărgit menționează în acest sens, că prin agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt alineat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicare a unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

7.2 Cu referire la recursul ordinar declarat de **avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Gulicenco Veaceslav**, Colegiul penal lărgit reține următoarele.

Art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Colegiul penal lărgit decelează că soluția respectivă se adoptă în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Din analiza recursului apărării, deși nu a fost invocat în mod expres vreun temei prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit reține că, în esență, apărarea critică decizia instanței de apel în latura corpurilor delictive prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală prevede ipoteza când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Colegiul penal lărgit relevă că instanțele ierarhic inferioare au constatat, în fapt, că inculpatul, pentru a obține încrederea părții vătămate, i-a transmis 78 de bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și deja după ce partea vătămată a verificat aceste bancnote și le-a restituit la cerere inculpatului, acesta prin înșelăciune și abuz de încredere i-a transmis părții vătămate 2 bancnote autentice cu nominalul de 100 de dolari SUA și 78 de bancnote cu nominalul de 100 de dolari SUA cu inscripția „suvenir”, care fiind convinsă de faptul că i-au fost transmise aceleași bancnote care deja au fost verificate de către ea anterior, fără a supune controlului autenticității bancnotele primite a doua oară de la inculpat, i-a transmis ultimului în schimb suma de 129 480 de lei, bani care au fost însușiți de inculpat.

Iar, apărarea nu a criticat aceste constatări ale instanțelor ierarhic inferioare, din care rezultă fără echivoc, că toate bancnotele autentice în sumă totală de 8 000 de dolari SUA au fost destinate și utilizate de către inculpat pentru săvârșirea infracțiunii.

De altfel, aceste constatări se află în acord cu învinuirea adusă inculpatului în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, iar în prima instanță, cauza a fost judecată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Respectiv, instanța de apel just a aplicat prevederile art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, conform cărora sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Cu referire la invocarea de către apărare a încălcării art. 1 din Protocolul adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, sunt de menționat următoarele.

Cu adevărat, prin prisma jurisprudenței contextuale a Curții Europene a Drepturilor Omului, simpla încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea confiscării, fiind necesar de stabilit dacă o astfel de măsură corespunde situației create.

În speță, este evident că în situația în care bancnotele autentice în sumă totală de 8 000 de dolari SUA au fost utilizate de către inculpat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, prin care părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material în sumă de 129 480 de lei, confiscarea bancnotelor respective nu constituie o măsură excesivă și disproporționată în raport cu fapta comisă.

Din considerentele expuse *supra*, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Gulicenco Veaceslav urmează a fi respins ca inadmisibil, din motiv că este

nefondat, decizia instanței de apel fiind legală, întemeiată și motivată în partea atacată.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului Gulicenco Veaceslav.

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iunie 2019 și sentința Judecătoriei Edineț (sediul Dondușeni) din 08 august 2018, în cauza penală în privința lui Gulicenco Veaceslav XXXXX, în latura penală în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, după cum urmează:

Gulicenco Veaceslav XXXXX, se consideră condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, la 4 (patru) ani 8 (opt) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de domeniul bancar pe un termen de 3 (trei) ani.

Termenul executării pedepsei urmează a fi calculat din momentul reținerii inculpatului, cu includerea în acest termen a perioadei aflării lui Gulicenco Veaceslav sub arest preventiv, și anume din 22.06.2018 până la 26.07.2018.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 iunie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

judcători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor